Ábrahám Erika

még egy tavasz elé

könnyű volt
nem lenni máshol
bóklásztunk egymásban
két kamasz
összenéztünk egy
fázós matrac fölött
jövőnk akár a karcos vodka
hallgatott két költemény

szélvédőkön üzentem
táblába öklöztem
a bérház előtt
a kezem felrepedt
talán a bal
monogramod
homlokomon
akár egy vegyjel

megrendült a háló
ha illatomba húztam
képzeletben
lehetett volna nász
idegenek ismernek rá
az arcomon

egy vér

azt mondják a méh
sejtszinten őrzi
a magzat képét
kicsapott élet
visszaapadás

vetkőzöm
lábaim között
sebzett szárnyak
angyal rorschach foltja
nem szülök neked

az asszony nem volt otthon
a friss vér könnyen kijön
hideg víz szappan
aztán elaludtunk
a szárítógép dünnyögött